

λην εὔνοιαν εἰς τὸν Ρόκκον, καὶ ὠμίλει πρὸς αὐτὸν ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ παλατιοῦ του.

Μίαν ἑκατοστὴν σελίδων ἀφιερώνει ὁ Μέυερ εἰς τοὺς ἱερεῖς, τὰ μοναστήρια, καὶ τὰς πομπὰς καὶ λιτανείας· ἔχει δὲ καὶ πολλοὺς λόγους καταγεγραμμένους ἐπίσης ψυχωφελεῖς, ὡς ὁ τοῦ Ρόκκου. Ἀλλ' ἐνῶ διηγείται τὰς θρησκευτικὰς μωρίας τῶν Νεαπολιτῶν, ὁμολογεῖ εἰλικρινῶς ὅτι καὶ εἰς πολλὰς τῶν ἐν Γερμανίᾳ Λατινικῶν πόλεων δύναται ὁ ξένος νὰ εὕρῃ περισσὴν ὕλην πρὸς χλευασμὸν. Καθὼς εἰς τὴν ἐν Νεαπόλει ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Κιάρρας σώζεται μετὰ τῶν ἄλλων λειψάνων καὶ γνήσιόν τι δείγμα τοῦ γάλακτος τῆς Παναγίας, ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Ἀκυόσγρανον τῆς Γερμανίας παρίσταται θαῦμα ἐξισούμενον μὲ τοῦτο· διότι μέχρι τῆς σήμερον ὁ χιτῶν τῆς Παναγίας, καὶ μάλιστα στύμμα τι γάλακτος ἐπ' αὐτοῦ, δεικνύεται μετ' εὐλαβείας εἰς τοὺς θαυμάζοντας πιστοὺς!

Ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας μεταβαίνει ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰ θέατρα· καὶ ἡ μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰ, κατὰ τὴν φράσιν του, συνίσταται μόνον εἰς τὸ εἶδος τῶν παραστανομένων δραμάτων. Καὶ ὅμως ὁ κύριος Μέυερ δὲν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπον ἐμπαιχτικῆς.

Ἡ θρησκεία, λέγει, τοῦ Νεαπολίτου εἶναι θρησκεία τῆς φαντασίας καὶ τῆς ποιήσεως. Ὁ ἀόρατος αἰώνιος Θεὸς ἀπέχει μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ ἐσταυρωμένος Χριστὸς φοβίζει αὐτὸν, καί τοι συνεχῶς βλέποντα τὴν εἰκόνα του ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ παρεκκλήσιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γωνίαν ἐκάστης ὁδοῦ, καὶ εἰς τὴν μοναξίαν αὐτῆν τοῦ δάσους. Ἡ ἑρασμία Μαδόνα, ἡ ἀειπάρθεος μήτηρ, ἡ συνενούσα ἐν τῷ προσώπῳ κῆτις πᾶν ὅ,τι ἡ γυνὴ ἔχει ὠραῖον καὶ ἀξιογάπητον· καὶ ὁ ἅγιος, ποτὲ μὲν ἄνθρωποι ὡς αὐτὸς, νῦν δὲ τὸσον δεδοξασμένοι, τὸσον μακάριοι· οἱ ποὶ χωροῦσι μᾶλλον εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐφελκύουσι τὴν ἀγάπην του ἐνῶ μειδιῶσιν ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὰ θυσιαστήρια καὶ τὰ εἰκονοστάσια τῶν. Τὰ βεβαμμένα ξύλινα εἰδωλα, καίτοι ἀγροίκως γεγλυμμένα καὶ παχυλῶς κεχρωματισμένα, δὲν φαίνονται ἄμοιρα κάλλους εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀπαιδεύτου χωρικοῦ. Ἐνατενίζει εἰς αὐτὰ μὲ εἶδος ἐκατάσεως, προσεύχεται εἰς αὐτὰ μετὰ ζήλου, καὶ μετὰ σχεδὸν παιδικῆς τινος ταπεινοφροσύνης ἐκχέει ἐνώπιον αὐτῶν πᾶσαν λύπην, ἥτις καταβαρύνει τὸ πνεῦμά του. Καὶ αὐτὸς ὀλησθῆς ἐν τῇ μοναξίᾳ τῶν ὁρέων του γυμνώνει τὴν κεφαλὴν ἐνῶ διαβαίνει ἀπ' ἐμπροσθεν τῆς Μαδόνας· κάμνει τὸν σταυρὸν του, μορμυρίζει τὸ Πάτερ ἡμῶν, καὶ δὲν λησμονεῖ νὰ ὑπακούσῃ τῇ ἐντολῇ τὴν ἐγγεγραμμένην ὑπὸ τὸ εἶδωλον—

O peregrin che passi per la via,
Non ti scordar di salutar Maria.

Ἐπειτα συνέχεται.

ΚΑΙΝΟΦΑΝΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΟΝ τι φρόνημα τρέφουσιν αἱ φυλαὶ τῆς Ἰνδίας περὶ ἐκδικήσεως. Πιστεύουσιν ὅτι τιμωροῦσι πολὺ μᾶλλον τὸν βλάψαντα αὐτοὺς ἢ ἂν καταστρέψωσι τὰς μετὰ θάνατον ἐλπίδας του, παρ' ἂν ὅπως ὅποτε κακοποιήσωσιν αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ. Πρὸς διασάφησιν τούτου καταχωροῦμεν τὰ ἐπόμενα.

Ὁ ταγματάρχης Τόμλινσον ἦτο στρατιωτικὸς μεγίστης ὑπολήψεως, καὶ προσέτι ἐνήργει ὡς πολιτι-

κὸς διοικητῆς τοῦ νομοῦ τῶν Ἰνδιῶν ὅπου ἐστάθμευε· διωρίσθη δὲ καὶ φορολόγος περὶ τὰ ἑκατὸν μίλια ἐκ τῆς Πούνας. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην προεβιβάσθη διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν ζῆλόν του,—διὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἤθελεν ἐκτελεῖ πάραυτα τὰς διαταγὰς τῆς κυβερνήσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ διαταγαὶ αὐτὰ διελάμβανον νὰ προσπαθῆσθαι κατὰ πάντα τρόπον νὰ συνάξῃ τοὺς καθυστεροῦντας φόρους, ἡ νέα θέσις ἦτο προδήλως ἀκανθώδης.

Περιοδεύων εἰς τὸν νομόν του, ἠρεῦνα προσωπικῶς περὶ ἐκάστου χρεωφειλέτου· πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις, διέταξε καὶ τινα τῶν ἐντοπίων, ἀνόματι Ἰεσσεριαν Σύνδ, νὰ πληρώσῃ πάραυτα τὸ εἰς τὴν κυβέρνησιν χρέος του. Ὁ Ἰεσσερίας ἀπήντησεν ὅτι, ἀμύπητος ὢν, δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐξοφλήσῃ αὐτὸ, καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ φορολόγου. Πρωτόπειρός τις ἤθελεν ἀπατηθῆν ὑπὸ τῆς φαινομένης ἀπελπισίας τοῦ ἰκέτου. Ἄλλ' ἂ Τόμλινσον ἦτον ἀρχαῖος στρατιώτης, καὶ ὄχι τὸσον εὐπατήτης· ὥστε διέταξε τὸν ἄνθρωπον ἢ νὰ παραδοθῆ ὡς αἰχμάλωτος, ἢ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀργύριον. Ὁ πανοῦργος Ἰνδὸς εἶδεν ὅτι ὁ Εὐρωπαῖος δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῆ· ὅθεν, πλήρης ἀγανακτήσεως καὶ κακίας διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ὑπόκρισιν, ἐμέτρησε παρευθὺς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπαιτούμενων ρουπελιῶν, καὶ μετὰ πολλῶν ταπεινατάτων προσκυνήσεων ἠκολούθησε τὸν ἀπερχόμενον φορολόγον εἰς τὰ ἄκρον τῆς κώμης· ἔπειτα ὁ ἐξέγεε κατ' αὐτοῦ, μάλις ἀπομακρυνθέντος, τὰς πλέον φρικώδεις ἀράς.

Τὸ προσεχὲς ἔτος, ὁ ταγματάρχης Τόμλινσον προσεκάλεσε τοὺς ἐντοπίους νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τινα συνέλευσιν, συγχροτηθεῖσιν εἴτε πρὸς κοινοποίησιν διατάγματός τινος τῆς κυβερνήσεως, εἴτε πρὸς ἀπαίτησιν ἀρειομένων χρημάτων—διότι δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς—ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδιάφορον· ἀρκεῖ ὅτι προσεκλήθησαν, καὶ τῶντι παρευρέθησαν.

Ἐνῶ δ' ἐκάθητο ὁ φορολόγος ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, παρόντος καὶ τοῦ γραμματέως του καὶ τινῶν ἄλλων οἰκιακῶν, ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συβρέοντος πλήθους καὶ ὁ Ἰεσσερίας Σύνδ, κρατῶν νήπιον τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας. Ὁ ταγματάρχης εἶχε διόλου λησμονήσει τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἠνάγκασέ ποτε αὐτὸν νὰ πληρώσῃ τὰ καθυστερήματά του· καὶ ἴσως δὲν ἤθελε ποσῶς τὸν ἀναγνωρίσειν, ἂν ἐκεῖνος δὲν προέβαινε τολμηρῶς εἰς τοὺς πρόποδας τῆς πετρίνου κλίμακος, ἥτις ἤγεν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ἀξιωματικοῦ.

« Μ' ἐνθυμῆσαι, ἐξοχώτατε; » ἠρώτησεν ὁ ἐντόπιος, κύπτων μέχρι ἐδάφους· « ὁ μέγας Ἀγγλος ἐνθυμεῖται ἀρά γε τὸν πτωχὸν Ἰνδὸν, ὅστις ἠναγκάσθη πέρυσι νὰ πληρώσῃ τὰ πρὸ πολλοῦ χρεωστούμενα; »

« Βέβαια, » ἀπεκρίθη ὁ Τόμλινσον.

« Ἐγὼ εἶμαι, ἀρίστε φορολόγε, ἐγὼ εἶμαι, ὅστις ἐμέτρησα καὶ τὸ τελευταῖον λεπτόν μου, ἐνῶ τὸ βρέφος τοῦτο, τὸ ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, καὶ ὁ γηραλέος πατήρ του σχεδὸν ἐλιμοκτονοῦντο. Ἐγὼ εἶμαι, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εὐχήθη εἰς τοὺς θεοὺς τῶν πατέρων μου νὰ ζήσω νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τοῦ ἐξολοθρευτοῦ τῆς τύχης καὶ τῆς εὐδαιμονίας μου, καὶ, τώρα ἰδοὺ ἐκπληρῶ τὸν ὄρκον. »

Ὁ φορολόγος ἀνεπήδησε, φαντασθεὶς ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἔμελλε νὰ τὸν προσβάλῃ. Ἐκεῖνος, ἐξ ἐναντίας, συρθεὶς ἀταράχως ἐν βῆμα εἰς τὰ ὀπίσω, ἐσήκωσεν αἰρῆνης τὸ τέκνον ὑψηλὰ ὑπὲρ κεφαλῆς του, καὶ, πιάσας αὐτὸ ἀπὸ τὴν πτέρναν, ἐτίναξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ ἐξέγυσε τοὺς μυελούς του. Στραφεὶς ἔπειτα εἰς τὸν πεφρικότα ἀξιωματικόν, ἡσύχως ἐπρόσθεσεν, « Ἰδοὺ, ἡ ἐκδίκησίς μου! Τὸ τέκνον, τὸ νεκρὸν κείμενον ἔμπροσθέν σου, ἦτο τὸ μονογενὲς μου, τὸ φιλατόν μου! Τὸ ἠφάνισα—τὸ ἐθυσίασα εἰς τὸν θεὸν τῆς ἐκδίκησεως, καὶ τὸ πολῦτιμον αἷμά του ἔστω ἐπὶ κεφαλῆς σου! Σὺ εἶσαι ὁ φονεὺς του· τὸ ἐφόνευσα ἐν ὀνόματί σου. Ἦδη περιπατεῖ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ θανάτου, ἐπικαλούμενον ἐκδίκησιν κατὰ σοῦ, ὅστις εἶσαι ὁ ἀληθὴς δολοφόνος του. Ἄν εἶχον ἄλλο τι ἀγαπητότερον, τὸ ἐθυσίαζον ἀσμένως, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ποιήν σου εἰς τὸν μέλλοντα κόσμον. Ἐξεδίκηθην, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς μου. »

Ὁ ἄθλιος πάραυτα συνελήφθη, καὶ ἐδικάσθη μετ' ὀλίγον. Ἀντὶ δὲ νὰ ζητήσῃ νὰ μετριάσῃ τὸ ἔγκλημά του, ἐσεμνύετο εἰς αὐτό· ἀντὶ νὰ λαλήῃ περὶ τοῦπραχθέντος ὡς γενομένου ἀπερισκέπτως ἐν στιγμῇ προσωρινῆς μανίας, ἐδικαιολόγει αὐτὸ σοβαρώτατα· προσθέτων ὅτι, ἂν ἀπέφευγε τὸν ἐπικείμενον ὄλεθρον, ἤθελε θυσιάσει καὶ ἄλλους, διὰ νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν κόλασιν τοῦ ἐχθροῦ του. Ὅθεν καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπῆγγε τις εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φορολόγου νὰ ζητήσῃ τὸν συνήθη μισθὸν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρώην κεφαλικῆς ποιῆς. Λαβὼν δὲ τὸ ἀργύριον, καὶ ἤδη ἀναχωρῶν, ἠρωτήθη χάριν ἀπλῆς περιεργείας παρὰ τοῦ ταγματάρχου κῶς ὀνομάζετο· « Σὺνδ, » ἀπεκρίθη— τὸ ὄνομα τοῦ θανατωθέντος κακούργου.— Ἡ σύμπτωσις ἐφάνη παράξενος εἰς τὸν Ἄγγλον.

« Ἐχεις συγγένειαν μετὰ τὸν ἀποθανόντα; »

« Ὁ πατήρ του εἶμαι, αὐθέντα. »

« Καὶ τὸν υἱόν σου ἐκρέμασας; »

« Τί νὰ κάμω, αὐθέντα; Ἦτο γραπτὸν εἰς τὸν υἱόν μου. Ἄν ἐγὼ δὲν ἐξεπλήρουν τὰ τελευταῖα χρέη πρὸς αὐτὸν, ἄλλος τις ἤθελε τὰ ἐκπληρώσει· καὶ ἐπειδὴ ἡμεθα ἤδη

ἀρκετὰ πτωχοὶ, ἤθελεν εἶσθαι ἁμαρτία νὰ ὠφελήθῃ ἄλλος τις ἀπὸ τὴν δυστυχίαν μας. »

« Καὶ δὲν ἠσθάνηθες συντριβὴν, λύπην διὰ τὸ γεγονός; »

« Αὐθέντα, γραπτὸν ἦτον εἰς τὸν υἱόν μου· ἐγεννήθη, ὥστε ν' ἀποθάνῃ τοιουτοτρόπως. Τοιαυτὴ ἦτον ἡ μοῖρά του· καὶ διὰ τί νὰ λυπητᾷ ὁ πατήρ του; »

Μὲ ταπεινὸν δὲ ἀποχαιρετισμὸν, καὶ μετὰ πολλὰς εὐχαριστίας διὰ τὸν μισθὸν του, ἀπῆλθεν ὁ δήμιος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ ἐκπεπληγμένου φορολόγου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΛΑΥΚΩΝ.

ΤΗΣ γλαυκὸς ὑπάρχουσι πολυάριθμα εἶδη· ὅλα δὲ πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς νυκτερινοὶ λησται, οἵτινες, ἀνίκανοι νὰ θηρεύωσι τὴν ἡμέραν, ἀρπάζουσιν εἰς τὰς σιωπηλὰς ὥρας τοῦ ὕπνου καὶ τῆς γενικῆς ἀναπαύσεως.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ νυκτινόμου τοῦτου ἄρπαγος παρεμφερεῖ πολὺ κατὰ τὸν σχηματισμὸν μετὰ τὸν τῆς τίγριδος καὶ τοῦ αἰλούρου, καὶ ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ δέχεται τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός μετὰ τὴν ἀφθονίαν, ὥστε βλέπει καὶ εἰς τόπους σχεδὸν σκοτεινοὺς· ἀλλὰ μολοντί ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας θαμβώνει τὴν ὄρασιν τῶν γλαυκῶν, δὲν δύνανται ὅμως νὰ διακρίνωσι τὸ θήραμά των εἰς τὸ βαθύ σκοτὸς τῆς νυκτός. Τὸ φέγγος τῆς σελήνης εἶναι τὸ καταλλήλοτερον, καὶ διὰ τῆς βοηθείας αὐτοῦ κατορθοῦσι τὰ μέγιστα· ὁπότεν δὲ τοῦτο λείπῃ, ἀρχίζουσι τὰς λεηλασίας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τελειοῦνσαι αὐτὰς πρὶν ἐξ ὀλοκλήρου νυκτώσῃ· καὶ, ἂν δὲν ἔχουσιν ἰκανὴν τροφήν μέχρι τῆς ἐφεξῆς ἑσπέρας, ἀνανεοῦνσι τὰς ἐπιδρομάς των περὶ τὰ χαράγματα.

Ὅλα τὰ τῶν γλαυκῶν εἶδη ἐμποροῦν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο κλάσεις, τὴν κερασφόρον, καὶ τὴν ἀκέρατον. Τὰ κέρατα αὐτῶν δὲν εἶναι εἰμὴ ὀλίγα τινὰ πτερά τεθειμένα ἄνωθεν τῶν ὠτων, καὶ ἰστάμενα ὀρθία ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς, εἰς τρόπον ὥστε φαίνονται ὅμοια δύο κεράτων. Τῆς κλάσεως ταύτης ὑπέρχει ὁ Βύας, φαινόμενος, κατὰ πρώτην ὄψιν, ἰσομεγέθους μετὰ αὐτὸν, ἀλλὰ κατ' ἀληθειαν πολὺ μικρότερος· τὰ σκέλη, τὸ σῶμα, αἱ πτέρυγες, καὶ ἡ οὐρά του εἶναι βραχυτέρα· ἀλλ' ἡ κεφαλὴ του πολὺ μεγαλητέρα, πλατυτέρα, καὶ παχυτέρα· τὰ κέρατα σύγκεινται ἀπὸ πτερά σχεδὸν τριῶν δακτύλων τὸ μήκος, ἅτινα δύναται νὰ ὑψόνῃ καὶ νὰ ταπεινόνῃ κατ' ἀρέσειαν· οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι μεγάλοι καὶ διαφανεῖς, περικυκλωμένοι ἀπὸ ἴρι χρυσοειδῆ· τὰ ὠτά του εἶναι μεγάλα καὶ βαθύτατα· τὰ πτερά του κοκκινωπὰ μελάγχρονα, σημειωμένα ἐπὶ τῶν νώτων μετὰ μαύρας καὶ κιτρίνας κηλίδας· ἀλλ' ἐπὶ τῆς γαστρὸς ἐπικρατεῖ τὸ δεύτερον χρῶμα· ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, τὸ μήκος τῶν πτερῶν εἶναι πέντε ποδῶν.

Μετὰ τὸν Βύαν ἔπεται κατὰ τὸ μέγεθος ὁ Ὄτος, οὗτος αἱ πτέρυγες, ἐκτεταμένα οὔσαι, ἔχουσι μόνον τριῶν ποδῶν μήκος. Τὰ κέρατα τοῦ πτηνοῦ τούτου σύγκεινται